

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: P. B., zastoupeného Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem se sídlem Brno, Joštova 4, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, čj. 55 Az 183/2004 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 6. 2004, čj. OAM-1095/VL-10-ZA09-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Usnesení krajského soudu vycházelo ze skutečnosti, že v daném případě žalobce neodstranil vady svého podání, tj. žaloby, a to ani přes výzvu soudu a proto krajský soud žalobu odmítl podle ustanovení § 37 odst. 5 písm. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatel uplatňuje důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Konkrétně však uvádí, že nesouhlasí se závěrem soudu a má zato, že o jeho podání bylo možno dále jednat a ve věci meritorně rozhodnout. Jeho podání obsahovalo základní náležitosti žaloby ve smyslu příslušných ustanovení s. ř. s., v příloze byla soudu předložena kopie správního rozhodnutí, jehož přezkoumání se stěžovatel domáhal; obsahovalo minimálně jeden žalobní bod, protože stěžovatel vyjádřil svůj nesouhlas s napadeným správním rozhodnutím a žádal soud o jeho přezkoumání. Není rovněž zcela zřejmé, jakým způsobem a na jakou adresu mu byla soudem doručována výzva k doplnění jeho podání. Z uvedených skutečností vyplývá, že pro rozhodnutí o odmítnutí neexistovaly žádné důvody. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení; současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje usnesení krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu s právními předpisy a navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Neshledal důvody ani k přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je rozhodující, že stěžovatel podal kasační stížnost, jak výslovně uvedl, z důvodu uvedeného v ustanovení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] - nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Tento důvod lze tak uplatnit v řízení, kdy krajský soud věc meritorně projednává a o žalobě pak věcně rozhodne. V dané věci však krajský soud žalobu vůbec věcně neprojednával, ale odmítl ji, neboť nespĺňovala zákonem požadované náležitosti, které přes výzvu nebyly

doplněny, a v řízení nebylo možno proto pokračovat (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). Z uvedeného je zřejmé, že stížnostní důvod uvedený pod písmenem a) na daný případ nemůže dopadat a k jeho naplnění tak nemohlo vůbec dojít.

Jedinou uplatněnou námitkou, kterou se soud může zabývat tak zůstává nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

Ze soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou ze dne 19. 7. 2004, v níž uvedl, že nesouhlasí „s výsledkem, který byl udělen po jeho rozhovoru.“ Obrátil se na policii a byla mu odmítnuta pomoc. Odmítnutí jeho žádosti policií znamenalo, že mu odmítla pomoci jeho vlast; nedokázala pomoci svému občanovi. Myslí si, že Ministerstvo vnitra porušilo § 12 o azylu. Proto prosí soud o odvolání výsledku Ministerstva vnitra a obnovení vyšetření jeho případu.

Krajský soud v Brně svým usnesením ze dne 10. 11. 2004, čj. 55 Az 183/2004 - 13 vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení doplnil a upřesnil své podání ze dne 19. 7. 2004 tak, aby bylo zřejmé označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, označení žalobních bodů z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Stěžovatel byl rovněž poučen, že nevyhovění výzvě ve stanovené lhůtě bude mít za následek odmítnutí řízení o jeho návrhu ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 věta druhá a třetí s. ř. s. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 3. 12. 2004 a to na adresu B., L. 7. Stěžovatel na výzvu soudu nijak nereagoval. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, čj. 55 Az 183/2004 - 20, bylo podání stěžovatele odmítnuto.

K dovození závěru, že kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud především vyšel z ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., podle něhož soud usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat jak základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., tak i náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Pokud podání trpí takovými vadami, může být tento nedostatek odstraněn v soudem stanovené lhůtě.

Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval otázkou nezbytných náležitostí žaloby o zrušení rozhodnutí správního orgánu, mj. v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58¹⁾. V tomto rozhodnutí bylo zejména konstatováno: *Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností*

¹⁾ <http://www.nssoud.cz/anonym.php?ID=5301>

jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Stěžovatel v žalobě pouze uvedl, že se obrátil na policii a byla mu odmítnuta pomoc (pomoc jeho vlasti) s tím, že má zato, že Ministerstvo vnitra porušilo § 12 zákona o azylu, aniž by blíže konkretizoval, o jakou žádost o pomoc se jednalo a proč se domnívá, že tak rozhodnutím žalovaného bylo porušeno právě toto ustanovení. Nepostačuje-li pouze obecný odkaz na správní spis, tím spíše nemůže být dostačující pouze blíže nekonkretizované vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného bez takového odkazu. Soudu nepřísluší, aby na základě dalších zjištění, především ze správního spisu, za žalobce dovozoval, co měl asi (s větší či menší pravděpodobností) na mysli. Nemůže tedy obstát námitka, že žaloba byla způsobilá projednání.

Vzhledem k tomu, že krajský soud o nutnosti doplnit žalobu poučil stěžovatele usnesením a vyzval jej k doplnění podání v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto usnesení, k tomu stanovil přiměřenou lhůtu a současně jej poučil, že nebude-li výzvě soudu ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.), a stěžovatel na výzvu krajského soudu nijak nereagoval, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když předmětné podání stěžovatele odmítl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. června 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu